

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

2222

A szingularitás

Az adott szálig: **A falak emlékezete**

1. A falak emlékezete

Cső-Eliza

A dinamóterem gőzszelepe éles sziszegéssel engedte ki a túlnyomást, jelezve a műszak végét. A csarnok fémes morajlása alábbhagyott, de a mennyezeti csövekből áradó fojtogató hőség nem enyhült. Alinda lassan megállította a pedált. A lába remegett a kimerültségtől, de tekintete azonnal a szomszédos sor felé fordult.

János már feltápáskodott a fémülésről. A csuklójára süttött azonosító – mint mindenkién a 2050-es nagy lezárás óta – szürkén derengett a félhomályban. Kétszáz éve szorulnak e csövek közé a családok. A kolónia szigorú napirendje nem hagyott teret a választásnak: a kinti világot, a napfényt már csak a nagymama rekedt suttogásai őrizték. Az ember itt nem a saját sorsát élte, csupán bioenergia-forrásként szolgált a gépezet fenntartásához.

– Nem megyünk vissza a hálókörletbe – lépett Alindához János, hangja alig volt több halk levegővételnél. – L656 most rögzíti a C-szektor áramingadozását, az őrszemek figyelme elterelődött. Most kell továbblépnünk.

Alinda megragadta a nagymama száraz, fázós kezét. Nem volt idő hezitálni; a kolónia gépies rendje lassan felőrölt volna mindent, ami még emberi maradt bennük. Átlépték a dinamóterem hátsó rácsát, s határozott léptekkel elmerültek az elfeledett járatok sötét, nyirkos szellőzőalagútjában.